

מ"ת 30114/08/19 - מדינת ישראל נגד ויקטור קטן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 30114-08-19 מדינת ישראל נ' קטן(עציר)

בפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
מדינת ישראל
מבקשת ע"י ב"כ בניטה

נגד ויקטור קטן (עציר)
משיב ע"י ב"כ עוה"ד כפיר, לוי ובלבן

החלטה לעניין ראיות לכאורה

מעשה, עבירה ואישום:

1. ביום 14.8.19 הוגש נגד המשיב כתב אישום המייחס לו עבירת רצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ולהלן השתלשלות המעשה, שרובו-ככולו אינו נתון במחלוקת - זו נעוצה בשאלת התקיימות נסיבות המקימות פטור מאחריות פלילית או מפחיתות מאחריותו (מצבו הנפשי והפיזיולוגי של המשיב בעת המעשה).
2. ביום 28.7.19 בשעה 14:06 או בסמוך לכך הגיעו המשיב ואשתו גב' מוניקה קטן לקניון עזריאלי ברמלה ברכבם מסוג שברולט, והחלו לחפש חנייה בחניון. באותה עת הגיעו לקניון מר אופיר חסדאי ואשתו גב' דקלה חסדאי יחד עם שתי בנותיהם הקטינות ברכבם מסוג מזדה, והחלו גם הם לחפש חנייה בחניון.
3. בסמוך לשעה 14:10 יצאה מוניקה מהשברולט והחלה לחפש רגלית חנייה. בשלב מסוים איתרה מוניקה חניה בשורה 12 וכך גם אופיר ודקלה. המשיב החנה את השברולט במקום באופן שחרג מסימוני מקומות החניה על רצפת החניון, ואופיר עצר את המזדה, יצא ממנה, התקרב למוניקה שעמדה מאחורי השברולט וצעק לעברה: "למה אתם חונים בשתי חניות?".
4. בין השניים התגלע ויכוח ובמהלכו הכתה מוניקה את אופיר באמצעות תיק שאחזה בידה. בתגובה צעק אופיר: "מה את מרימה עליי ידיים" והדף אותה בשתי ידיו. מוניקה נפלה ארצה על עכוזה ואופיר התרחק מהמקום לעבר רכבו.
5. המשיב, שישב ברכבו, הבחין במתרחש ויצא מהשברולט כשהוא נוטל עמו תיק ובו נרתיק ובו אקדח ברטה שנשא ברישיון ומחסנית מלאה קליעים והניח את התיק על תא המטען של השברולט. לאחר שמוניקה נפלה התקרר המשיב לאופיר, נעמד בין אופיר לבין מוניקה וצעק לעבר אופיר: "למה אתה מרביץ לאשתי?".
6. אז שב המשיב אל השברולט, ניגש לתיקו, ממנו הוציא את נרתיק האקדח, וממנו שלף את האקדח.
7. כשהאקדח בידו התקרר המשיב לאופיר שעמד ליד המזדה, וללא כל אזהרה או אמירה כלשהי כיוון את האקדח לעבר אופיר, ירה בו מטווח קצר ופגע בו בחלק העליון של ירכו הימנית. אופיר שנותר עומד על רגליו צעק לעבר המשיב: "מה אתה יורה בי?", כשאף מוניקה צעקה לעבר המשיב לחדול. המשיב לא שעה לקריאות

עמוד 1

אלה, כיוון את האקדח לפלג גופו העליון של אופיר וירה לעברו קליע נוסף שפגע בחזהו של אופיר, עבר בריאותיו ופילח את ליבו.

8. כתוצאה מהירי התמוטט אופיר, נפל ארצה ואיבד את הכרתו, בחלוף דקות ספורות הגיעו כוחות מד"א למקום, ביצעו באופיר פעולות החייאה והובילו אותו כשהוא מחוסר הכרה לבית החולים "אסף הרופא". בשעה 14:56 נקבע מותו.

טיעוני ההגנה:

1. ב"כ המשיב אינו חולק על כך שהמשיב ירה באופיר ירי שהביא למותו, אולם לטענתו קיימת חולשה ראייתית בכל הקשור לאישום בעבירת הרצח בכוונה, כאשר לכל היותר היה נכון להאשים את המשיב בעבירה של המתה בנסיבות של אחריות מופחתת ולכל הפחות הוא זכאי לפטור מאחריות עקב הגנה עצמית או הגנה עצמית מדומה או עקב אוטומטיזם.

נטען כי מצבו הרפואי של המשיב בסמוך לאירוע לא קיבל ביטוי ראוי בחקירת המשטרה, וכי המשיב פעל בנתונים הקרובים לסייג לאחריות פלילית: המשיב לקוי שמיעה בעקבות הקרנות שעבר לטיפול בגידולים בגזע המוח, סובל מרעידות בידיים, סכרת, לחץ דם גבוה, שיעול כרוני, חרדה עקב מצבה הרפואי של אשתו ובעיות רפואיות נוספות. מחומר הראיות עולה כי במהלך האירוע ראה המשיב "שחור" בעיניים ובסמוך לאחר האירוע עיניו היו עצומות למחצה וראשו וגופו רעדו עקב ערכי לחץ דם וסוכר גבוהים.

במסגרת חוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו של המשיב, אשר מצאה את המשיב כשיר מהותית ודיונית להעמדה לדין, לא בוצעו למשיב בדיקות נזיר פסיכיאטריות ופסיכולוגיות.

ביום 2.12.19 צרף לטיעוניו ב"כ המשיב חוות דעת מומחה שנערכה ע"י ד"ר יורם ברבא, פסיכולוג קליני-שיקומי. המומחה מצא כי במהלך האירוע נכנס המשיב למצב של "אוטומטיזם שפוי" דהיינו "מצב של ניתוק תודעתי... גרם לנאשם לנקוט בפעולות פיזיות באופן אוטומטי ואשר מקורו בפגם בתפקוד מוחי".

2. ועוד בפי הסניגור טענה לעניין סעיף העבירה לפיו הואשם המשיב: נטען כי לאור תיקון 137 לחוק העונשין היה על המאשימה לייחס למשיב עבירת המתה בנסיבות של אחריות מופחתת ולא את עבירת הרצח, באשר אין ראיות לכאורה בעוצמה ממשית לקיומו של יסוד הכוונה. הירי הראשון בוצע לרגליים, הירי השני נעשה שלא מרצון והמשיב לא ראה להיכן ירה. כמו כן מתקיימים בעניינו של המשיב התנאים בסעיף 301ב(1) לחוק העונשין, ולפיהם המעשה בוצע בתכוף לאחר התגרות כלפי המשיב שבעטיה התקשה המשיב במידה ניכרת לשלוט בעצמו ויש בקושי האמור כדי למתן את אשמתו בשים לב למכלול הנסיבות. לחלופין, סעיף 301ב(3) לחוק העונשין אודות קרבה לסייג - דוגמת תגובה לא מידתית - מתקיים בעניינו.

3. בקו הגנה עצמאי ונפרד טוענת ההגנה כי אין להעניק משקל להודעותיהן של עדות התביעה דקלה וענבל.

מסגרת הדין המשפטי:

1. בקו עקבי של פסיקות והחלטות נקבע כי דיון במעצר עד לתום ההליכים אינו המקום להכריע האם בנסיבות העניין מדובר ברצח, עבירת המתה אחרת או בהגנה עצמית, ובאר שטענות כאלה אין מקומן ככלל בשלב בחינת הראיות לצורך מעצר עד לתום ההליכים, שכן טענות ותמיהות מעין אלה אינן שוללות מהעדויות והראיות בהן מדובר את הפוטנציאל הראייתי ואת אופיין הלכאורי, והאכסניה לביורן היא במסגרת ההליך העיקרי ולא בשלב בחינתן של הראיות לכאורה [בש"פ 9700/17 **אגבריה עבד אלחלים נ' מדינת ישראל** (2018), בש"פ 1276/17 **מדינת ישראל נ' עאמר סלמאן** (2017), בש"פ 2780/16 **קריספיל נגד מדינת ישראל** (2016),

בש"פ 6453/15 **מדינת ישראל נ' יורי ליסיאק** (2015), בש"פ 4972/97 **מאיר נ' מדינת ישראל**, בש"פ 414/01 **אלקובי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(2) 559, 563-564, בש"פ 4812/05 **זחאלקה נ' מדינת ישראל**, (בש"פ 5052/05 **איברהים אלמרבוע נ' מדינת ישראל**, 2005).

2. לכאורה די בכך כדי לדחות את טענות ההגנה החלופיות והמצטברות - שלמעשה עבר המשיב עבירת המתה ולא רצח, שפליליות המעשה מעוקרת בסייג של הגנה עצמית, או בסייג של העדר שליטה מסוג אוטומטיזם, לפי סעיפים 301ג, 34 ו-34 לחוק העונשין, בהתאמה [פרוט', ע' 5 ש' 7-12]. אך בהיות אלו עיקר הגנתו הנחזית וכשנטען לאפשרות של כרסום בעוצמתה של התשתית הראייתית, לא אחסוך מאמץ בבחינתן של טענות אלה ובכוחן לפגום בראיות התביעה.

סקירת ראיות המאשימה:

1. ראיות המאשימה נסמכות על הודעות עדות ראייה שהיו בזירה, ואלו הן דקלה ומוניקה, על הודעות המשיב, על תיעוד צילומי של הזירה בסמוך לאחר האירוע, ועל חוות דעת מז"פ ומסמכים רפואיים בעניינו של אופיר - אשר בעניינם אין מחלוקת ואין מקום לפרטם כעת.
2. אעיר, כי יש אינדיקציה בחומר הראיות לכך שבתו הקטינה של אופיר ראתה אף היא חלק מן האירוע, ובחומר החקירה מצויה חקירת ילדים שנערכה לה, אולם לנוכח מצבה הנפשי של הקטינה במהלך האירוע ובמועד חקירתה, ובשים לב להמלצות חוקרת הילדים, לא מצאתי לכלול במסגרת ניתוח הראיות בשלב דיוני זה את הדברים מנקודת מבטה. אציין אך שגרסתה מתיישבת עם עיקר הראיות.
3. כן מצויה בחומר החקירה הקלטת חקירתה של עדה נוספת, שפנתה לדקלה באמצעות הרשת החברתית "פייסבוק" לאחר האירוע, ביקשה לתמוך בה בשעתה הקשה ומסרה לה כי היתה עדת ראייה לאירוע. טיבה של עדות זו לוט בערפל בשלב זה, כך שאנקוט בדרך הזהירה והבטוחה ולא אדרש לעדות זו.
4. השתלשלות האירועים כסדרם לפי עיקר הראיות:

א. ראשיתו של האירוע - סריקה אחר חניה בחניון ומפגש בין המנוח למוניקה

מעדויות דקלה, מוניקה ומהודעת המשיב עולה כי בסמוך לשעה 14:06 חיפשו המעורבים חניה במגרש החניה והגיעו לחניה בשורה 12. כן עולה כי מוניקה היתה מחוץ לרכב השברולט, כי המשיב החנה את השברולט בחניה וכי אופיר פנה למוניקה (בזמן שהמשיב עודנו בשברולט), ושאל אותה באופן אגרסיבי למה הם חונים בשתי חניות. (הודעת דקלה מיום 28.7.19 עמ' 3 ש' 84-91, עמ' 4 ש' 93-94, הודעת מוניקה מיום 28.7.19 עמ' 1 ש' 10, הודעת המשיב מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 7-10).

ב. התפתחות באירוע - מגע פיזי בין אופיר למוניקה

אופיר יצא מהרכב וצעק על מוניקה למה הם חונים בשתי חניות ומוניקה תקפה אותו באמצעות תיקה על מנת להרחיק אותו ממנה (הודעת דקלה מיום 28.7.19 עמ' 4 ש' 95, הודעת מוניקה מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 19). לדברי דקלה בשלב זה היא יצאה מהרכב, ויובל בתה החלה לבכות (הודעת דקלה מיום 28.7.19 עמ' 4 ש' 96, 109-110).

אופיר הדף את מוניקה בשתי ידיו והיא נפלה ארצה על עכוזה (הודעת דקלה מיום 28.7.19 עמ' 4 ש' 96-97, הודעת מוניקה מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 22-23, הודעת המשיב מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 11). אופיר עזב את המקום והלך לכיוון רכב המזדה (הודעת מוניקה מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 23).

ג. יציאת המשיב מהרכב

המשיב החנה את הרכב ובמהלך התמרון לחניה הביט לאחור וימינה וראה שמכים את אשתו (הודעת המשיב מיום 1.8.19 עמ' 2 ש' 22-23). הוא יצא מהרכב, הניח את תיקו על פגוש הרכב, וכשראה שאופיר מכה את אשתו והיא

נופלת הוא חזר ולקח את האקדח מהתיק (הודעת המשיב מיום 28.7.19 עמ' 4 ש' 64-65, 84-85, הודאת המשיב מיום 1.8.19 עמ' 3 ש' 61-68, תמלול דו"ח הובלה והצבעה מיום 6.8.19 עמ' 2 ש' 2-4). המשיב לא זכר לומר מתי דרך את הנשק. הוא הוציא את האקדח, החזיק אותו ביד ימין, התקרב לאופיר כיוון אליו את האקדח וצעק: "למה אתה מרביץ לאשתי" (תמלול הודעת המשיב מיום 28.7.19 עמ' 9 ש' 17-20, עמ' 11 ש' 8-11, עמ' 15 ש' 38).

ד. הירי

לדברי דקלה, המשיב יצא מהרכב עם האקדח בידו, ניגש לאופיר וירה בו ירייה אחת (הודעת דקלה מיום 28.7.19 עמ' 6 ש' 168-169, הודעת המשיב מיום 28.7.19 עמ' 4 ש' 70). היא לא הבחינה במהלך האירוע בדריכה של הנשק (הודעת דקלה מיום 28.7.19 עמ' 5 ש' 143-144).

אופיר נותר עומד על רגליו, ושאל את המשיב למה הוא יורה בו (הודעת דקלה מיום 28.7.19 עמ' 5 ש' 129-130). מוניקה שהיתה עדין על הארץ צעקה למנוח לחדול ממעשיו (הודעת דקלה מיום 28.7.19 עמ' 5 ש' 130, הודעת מוניקה מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 25-26).

המשיב התקרב לאופיר כיוון את הנשק לחזהו של אופיר וירה בו ירייה נוספת, בעקבותיה נפל אופיר על הבטן בסמוך לרכב המזדה (הודעת דקלה מיום 28.7.19 עמ' 5 ש' 131, 149-150, עמ' 4 ש' 113-114).

לטענת מוניקה, היא שמעה רעש (נראה כי הכוונה לירייה הראשונה) ולאחר מכן ראתה שאופיר התקרב למשיב בצורה מאיימת ובעלה ירה בו (הודעת מוניקה מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 26-27). מוניקה צעקה למשיב: "מה אתה עושה" ורצה אליו (הודעת מוניקה מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 27).

המשיב מסר כי נעמד חוצץ בין מוניקה לבין אופיר וחשב שהאקדח ירתיע את אופיר אך הוא לא נרתע והמשיך לצעוק, והם התקרבו זה אל זה (הודעת המשיב מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 12, 15, עמ' 3 ש' 44). על כן ירה בו לכיוון הרגל (הודעת המשיב מיום 28.7.19 עמ' 5 ש' 99).

בתחילת חקירתו מסר המשיב כך:

"שאני התקרבותי הוא התקרב אלי צעק עלי או צועק עליה אני ראיתי את הסכנה אני יריתי על הרגל את האמת לא ראיתי איפה יריתי בו, אני רואה שהוא מתקרב אלי אז יריתי עוד פעם".

(הודעה מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 15-16)

וכשנשאל לאיפה ירה בפעם השנייה השיב:

"לא יודע בהתחלה היה נמוך עוד אחד היה גבוה וזהו אין אחרי זה כבר לא יודע מה קורה ראיתי שהוא נופל זה אישתי קמה צועקת" (הודעה מיום 28.7.19 עמ' 2 ש' 18-19).

כמו כן הסביר כי הבין שזה "בנאדם שנכנס לאטרף לא יפסיק", וכן "ראיתי שאין עם מי לדבר" (הודעה מיום 28.7.19 עמ' 4 ש' 85, הודעה מיום 1.8.19 עמ' 3 ש' 68). "הוא הרביץ לה כמה פעמים אז סביר להניח שהיה צריך להגיע עוד פעם" (תמלול חקירה מיום 28.7.19 עמ' 9 ש' 4-5).

בהמשך החקירה שינה המשיב את גרסתו ומסר שהוא לא התכוון לירות בפעם השנייה, וזה היה אינסטינקט (הודעת המשיב מיום 28.7.19 עמ' 5 ש' 112, 116-117, עמ' 6 ש' 136, הודעה מיום 1.8.19 עמ' 5 ש' 126-127).

המשיב אישר בחקירתו כי המרחק בין המכוניות היה כ-7-8 מ', כי אופיר היה שרוע על הארץ ליד המזדה, והסביר כי הוא עבר את אשתו והתקרב לאופיר על מנת שלא יתקרב שוב לאשתו (הודעה יום 1.8.19 עמ' 6 ש' 180-181).

כן אמר לחוקר: "בן אדם תקף אותנו נחכה שיהרוג אותנו קודם" (הודעת המשיב מיום 28.7.19 עמ' 5 ש' 125) והפנה למקרים של תקיפת קשישים.

המשיב טען שמכיוון שהיה ללא מכשיר השמיעה שלו, הוא שמע את הצעקות אך לא הבין את הנאמר, ועל אף זאת המשיך בפעולותיו, מבלי שהבין את הנאמר לו ומבלי שהתפנה לסייע לאשתו לקום. לדבריו פעל כמו "בלוק, סתום",

ולא ראה כלום "שחור או לבן" (הודעה מיום 6.8.19 עמ' 3 ש' 29-33, 50-51).

דין ומסקנות:

1. תיאור מהלך הדברים בכתב האישום מבוסס כדבעי על מערך הראיות לכאורה אותו סקרתי לעיל. כנגד טענות הסניגור, אציין כי אמרתיה של דקלה אינן נחזות כמוטות והן אף משתלבות ככלל עם דבריהם של מוניקה ושל המשיב עצמו, ככל שניתן לקבוע בבדיקה שעל-פני הדברים.
 2. כבר אומר, ואפרט להלן, שדחיתי את טענותיו החלופיות של הסניגור בדבר הגנה עצמית, הגנה עצמית "מדומה", טעות במצב דברים ואבדן שליטה מסוג אוטומטיזם.
 3. הסעיפים הרלבנטיים בחוק העונשין, אליהם מפנה הסניגור, קובעים כך:
34. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.
34טז. הוראות סעיפים 34, 34יא ו-34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה.
34יח. (א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו.
(ב) סעיף קטן (א) יחול גם על עבירת רשלנות, ובלבד שהטעות היתה סבירה, ועל עבירה של אחריות קפידה בכפוף לאמור בסעיף 22(ב).
 4. בע"פ 4191/05 **אלטגאוז נ' מדינת ישראל** (2006) קבעה כבוד השופטת ארבל את תנאי סייג ההגנה העצמית כפי שעובדו בפסיקה, ובהם תקיפה שלא כדין, עקב סכנה מוחשית ולא סכנה ערטילאית גרידא, מיידיות מעשה ההתגוננות, נחיצותו והפרופורציה בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהתקיפה. ביחס לסייג ההגנה העצמית המדומה נקבע כי נאשם הפועל מתוך אמונה מוטעית כי מתקיימים תנאיה העובדתיים של ההגנה העצמית, ישא באחריות פלילית רק במידה בה היה נושא אם היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו. "ולפי קביעת סעיף 34יח, לא נדרש עוד כי הטעות תהא טעות סבירה אולם ברור כי סבירותה של הטעות תשמשנו כאבן בוחן להערכת כנותה (ראו: ע"פ 2598/94 **דנינו נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] תק-על 95(4) 120, 126 (1995); ע"פ 2534/93 מליסה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 597, 609 (1997))."
 5. בענייננו, לאחר שאופיר הדף את מוניקה, היא נפלה על הארץ וכך נותרה משך כל האירוע. אופיר כבר התרחק ממנה, אולם המשיב התקרב לאופיר ונעמד בין שניהם, ובשלב מסוים חזר לשברולט, נטל את אקדחו וככל הנראה דרך אותו בשלב זה, שכן אף אחד מהעדים לא הבחין במשיב דורך את הנשק במהלך האירוע. בזמן זה אין כל אינדיקציה לכך שאופיר התקרב פעם נוספת למוניקה או המשיך להוות איום כלפיה. המשיב חזר לעמוד בין אופיר לבין מוניקה עם האקדח, משמע התקרב מיוזמתו לאופיר, לא הזהיר את אופיר כי בכוונתו לבצע ירי, לא ירה באוויר, לא סייע למוניקה לקום, אלא כיוון את האקדח לרגלו של אופיר וירה ירייה מכוונת. שעה שאופיר נותר לעמוד על רגליו וצעק לעבר המשיב מדוע הוא יורה עליו, כיוון המשיב את האקדח לחזהו של אופיר וירה לעברו ירייה אחת נוספת.
- מצב דברים לכאורי זה אינו מצביע על קיומה של **סכנה מוחשית ומיידית**, ודומה כי פעולותיו של המשיב לא היו **פרופורציונאליות למעשה** ולא היו נדרשות כלל ועיקר. ועל אחת כמה וכמה יפים דברים אלה אם ימצאו על ידי הערכאה הדיונית כנכונות טענותיו של המשיב כי לא שמע ולא הבין את המתרחש באירוע, נסיבות המצביעות על כך שהיה עליו להיזהר ולהימנע מירי שבעתיים, ופוגמות בסבירותה של הטעות הנטענת במצב הדברים.
- מצב דברים זה מקים למאשימה יסוד סביר להרשעה בעבירת הרצח אשר יוחסה בכתב האישום, ואשר מצריכה

הוכחת יסוד נפשי של כוונה או מודעות לאפשרות גרימת התוצאה של מות אדם.
6. עתה אפנה לבחון את טענותיו של המשיב אודות 'אוטומטיזם'. נוסחו של סעיף 34ז. לחוק העונשין קובע כי:
34ז. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה ולא היה בידו לבחור בין עשייתו לבין ההימנעות ממנו מחמת העדר שליטה על תנועותיו הגופניות, לענין אותו מעשה, כמו מעשה שנעשה עקב כפייה גופנית שהעושה לא יכול להתגבר עליה, תוך תגובה רפלקטורית או עוויתית, בשעת שינה, או במצב של אוטומטיזם או של היפנוזה.
7. בסקירת הראיות לעיל מצאתי כי טענותיו של המשיב אודות ירי שני לא נשלט, כתוצאה מרעידות או הלם הנובעים מצבו הרפואי והנפשי הלקוי הן כבושות ומאחרות לגרסה הראשונית בה הודה כי ירה ירייה נוספת למעלה בתגובה לאיום.

בנוסף - טענת 'אוטומטיזם' מטיבה אינה מתיישבת עם טענת הגנה עצמית.
גם טענותיו של המשיב אודות מצבו הרפואי אינן תומכות בהכרח בטענות ההגנה שכן הן עשויות להצביע על היעדר כשירות לנשיאת נשק ולא כל שכן עשיית שימוש בו במהלך האירוע, נתונים שהיו בידיעת המשיב ובשליטתו (כעולה מהמסמכים הרפואיים הרעידות בידיו ובראשו של המשיב קיימות כבר משנת 2013), והוא התעלם מהם עת בחר ליטול את הנשק לידי.

חוות הדעת מטעם ההגנה עמדה על מצבו הרפואי של המשיב כמו גם על ליקויים פיזיים שונים שאינם מהעת האחרונה כבעלי השלכה על האירוע הנדון או צפויים להשפיע על תפקודו המוחי בעת האירוע. ניכר מחוות הדעת שבמסקנותיה היא נסמכת רובה-ככולה על תיאוריו של המשיב. כותב חוות הדעת לא ערך בדיקה קלינית למשיב, ולא ברורה מומחיותו לקביעות שקבע, בהיותו פסיכולוג שיקומי, לא רופא ולא פסיכיאטר - ודי אם אציין את מסקנותיו לעניין פגם בתפקוד מוחי. התנהגותו המאורגנת של המשיב בעת האירוע שוללת טענות מסוג זה, שממילא מקומן בהליך העיקרי, בו תלובנה בעדויות ישירות ובעדויות מומחים.

8. אשר לניסוח כתב האישום ובחירת סעיף האישום והוראת החיקוק, הרי שאלה הן פררוגטיבות של המאשימה, ואין עילה להתערבות שיפוטית בפעולתה כאן. חומר הראיות הלכאורי הוא בעל פוטנציאל להרשעה בעבירה שייחסה המאשימה, ואין שלב זה מתאים לבירור בגדרי איזו עבירה מבין עבירות ההמתה באים מעשיו של המשיב.

9. לסיכום, כלל האמור לעיל מלמד של קיומה של תשתית איתנה ללא-פגם של ראיות לכאורה לעבירה המיוחסת למשיב.

10. טיב המעשה מקים את חזקת המסוכנות הסטטוטורית, כעילת מעצר תקפה וכבדת משקל.

הוראות אופרטיביות:

1. עותקי ההחלטה יישלחו לב"כ הצדדים ולשירות המבחן, שכבר התבקש לערוך ולהגיש תסקיר עד למועד הדיון הקבוע ליום 23.12.19.
2. המשיב יובא למועד הדיון.

ניתנה היום, י"ח כסלו תש"פ, 16 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.